

— T. M. PAYNE —

DÁVNĚ MRTVÍ

přeložil Jan Kozák

THRILLER

Odložený případ. Zavražděný podezřelý.
Umlčený svědek.

**DÁVNO
MRTVÍ**

Text copyright © 2024 by T M Payne
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6947-6 (pdf)

DÁVNO MRTVÍ

T. M. PAYNE

přeložil Jan Kozák

VENDETA

*Věnuji Susie
Vždy po mém boku*

Proč mě tu v cizím hrobě pohřbíváš,
na cestu mi ani svíčku nenecháš?
Před ďáblem není úniku, cos udělal, on dobře ví.
A nyní do hry přichází.

To vážně nikdo nehledá mé bídné kosti,
zmizel jsem snad ze života beze stopy?
V zapomnění mám se tu navždy bát,
dávno mrtvý na tomto místě spočívát.

PROLOG

Sobota 13. prosince 1997

Sally Doneghyová vjela na parkoviště supermarketu právě ve chvíli, kdy se jí rozsvítila kontrolka benzínu. „Do prdele,“ řekla trochu moc nahlas.

Její dcera Abby zvedla prst, aby ji pokárala. „To je sprosté slovo, mami,“ zavrtěla nesouhlasně hlavou, „a já to řeknu tátovi.“

Sally zastavila na parkovacím místě a usmála se. „Nebo... co kdybys to tátovi neřekla a já ti dovolila rozbalit jeden vánoční dárek?“

Tahle nabídka je pro sedmileté dítě jistě dost lákavá, pomyslela si Sally a čekala, až si Abby rozepne bezpečnostní pás a zvedne svoji vlněnou žirafu. Ručně vyrobený dárek od babičky, který dostala, když se narodila – „Geralda“ měla Abby vždy po ruce a nikdy se od něj neodloučila.

„Takže mi zbývá šest dárků, které si rozbalím na Štědrý den.“ Abby oťřela Geraldovu ušmudlanou tvář.

Sally se otočila na sedadle a pohlédla na dceru. „Jak víš, kolik máš dostat dárků?“

„Máš je pod postelí. Gerald je našel a řekl mi to.“

Sally zavrtěla hlavou. „Santa to ví, jestli lžeš,“ řekla a podívala se za Abby na záplavu nakupujících, kteří spěchali do supermarketu a ven a tlačili vozíky plné jídla a pití. Obvyklý předvánoční shon.

„To ví Pánbůh, ne Santa,“ prohlásila Abby a zatřásla Geraldem, jako by jí hopsal na kolenou.

Jak se z mé dcery stal takový rozumbrada? Sally vystoupila z auta, obešla předeek na stranu spolujezdce a natáhla ruku, aby se jí Abby chytila. Když uslyšela, že před obchodem hraje vánoční hudba, usmála se.

„Je tu Santa, mamí?“ zeptala se Abby vzrušeně a houpala Geralda za jeho hubený krk.

„Nejsem si jistá, miláčku. Zvlášť když loňského Veselého Santu' vyhodili, protože ho přistihli, jak z něj při rozdávání dáreků táhne alkohol.“ Sally nedokázala skrýt úsměv při vzpomínce na titulky v místních novinách: „Santa je namol!“

Abby ukázala na holčičku, která šla kolem nich s elfí čepicí na hlavě. „Můžu si taky jednu vzít?“

„Uvidíme.“ Cestou ke vchodu do obchodu se Sally podívala na zledovatělou zem. „Co máš mámě připomenout, až se vrátíme domů?“

„Aby vykoupala Geralda.“

„Přesně tak. Hodná holka,“ pochválila ji Sally. Geraldova „koupel“ byla vlastně půlhodina, kdy sebou jeho ošoupané a potřhané tělo házelo v pračce, půlhodina, během níž se Sally pokaždé strachovala, že žirafák nepřežije odstředování. Obvykle by Abby celé hodiny protestovala, že Gerald koupel nepotřebuje, ale zdálo se, že ji myšlenka na blížící se Vánoce rozptyluje.

„A co ještě?“ zeptala se Sally.

„Aby sis oholila nohy.“ Abby naklonila hlavu a podívala se na matku. „Slyšela jsem, jak jsi to ráno říkala tátovi.“

Sally zaklonila hlavu a vyprskla smíchy. Jen doufala, že to dvě ženy jdoucí před nimi neslyšely. Ta blondátá se na okamžik rozhlédla, ale vyšší tmavovláška vypadala, že si vůbec ničeho nevšimla. Vtom Sally uviděla, jak vyšší žena zvedla ruku a vykřikla: „Ne, Lively!“ A najednou se ozvalo hlasité prásknutí, pak další a další, a Sally ucítila, jak jí na obličej vystříkla teplá, hustá tekutina. V ústech se jí rozlila měděná a hořká chuť a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že je celá od krve. To už se obě ženy zhroutily na zem.

Sally teď přímo před sebou viděla muže na motorce, který zbrani mířil na místo, kde předtím obě ženy stály. Chtěl odjet, ale nyní pro změnu šmátral po zbrani, která mu vypadla z ruky a zařinčela na zemi. Chvíli váhal, než vyrazil pryč. Sally zůstala stát na místě jako přikovaná.

Jediným zvukem byla vánoční koleda, jež se linula přes parkoviště z reproduktorů vedle ní. Náhle hudba zmlkla. Všichni se zastavili. A vzápětí se rozpoutalo peklo.

Nakupující se rozprchli všemi směry. Někteří se běželi schovat do obchodu, jiní se krčili za vozíky. Rodiče sbírali své děti a utíkali do aut. A někteří prostě zůstali tam, kde byli. Zírali. Zmateně a nevěřičně zírali.

Sally si rukávem kabátu rychle otřela krev z úst a tváře a pak padla na kolena, aby ochránila Abby před hrůzou, která se před nimi odehrávala. Z hlavy blondáté ženy na ledovou zem pomalu vytékala hustá, tmavá řeka krve. Tmavovláška ležela nepřírozeně zkroucená, nohy schované pod tělem a ruce natažené. Z díry po kulce v krku jí také vytékala krev.

Sally zavřela oči. *Panebože, jsou mrtvé. Obě jsou mrtvé.*

1

O SEDM LET POZDĚJI

Úterý 14. prosince 2004

Liverpoolský korunní soud

Obhájce Simon Calvin-Jones protáčet pero mezi prsty a mračil se. „Takže mi řekněte, detektiv inspektorko Hollerová, položila jste někdy obžalovanému nějaké otázky týkající se údajného napadení – mimo výslechovou místnost?“ Podíval se přes brýle na soudce, než obrátil pozornost ke svědkyni.

Detektiv inspektorka Sheridan Hollerová jednou zavrtila hlavou. „Ne.“ Pozvedla obočí. *Ano, sakra že jo*, pomyslela si pro sebe. Snažila se neusmívat.

Calvin-Jones vrhl pohled na porotu a pak zpátky na Sheridan. „Vy jste s ním na chodbě u cely nemluvila a vůbec se ho na nic ohledně případu neptala?“ usmíval se samolibě a Sheridan pocítila nutkání popadnout tu jeho pitomou paruku a strčit mu ji do jeho domýšlivého zadku.

„Ne, jak už jsem řekla.“ Sheridan lehce zavrtila hlavou.

Calvin-Jones pokračoval: „Obžalovaného jste několikrát vyslýchala. Můžete si být jistá, že jste s ním nikdy

nevedla rozhovor o napadení – údajném napadení –, který se neodehrál ve výslechové místnosti s nahrávacím zařízením, kde jsem byl přítomen?“

„Ano, tím si mohu být jistá.“ Sheridan naklonila hlavu. Cítila, jak na ni porota upřeně hledí. Žena v první řadě poposedla na místě a mírně se naklonila dopředu.

Sheridan se mohla spolehnout, že její kolegyně, detektiv seržantka Anna Markinsonová, která seděla v řadě sedadel za ní, se ani nehne, že svou reakci nedá seabeméně najevo. Anna dobře věděla, že Sheridan se obžalovaného při dvou příležitostech zeptala, jestli se mu tak líbí napadání žen a útoky na bezbranná zvířata, a dodala, že pokud jí neřekne, kam schoval zbraň, postará se, aby to měl v base velmi těžké. Tedy něco v tom smyslu.

Partnerka obžalovaného, Donna Hunterová, v minulosti šestadvacetkrát volala na policii, aby oznámila domáci násilí. Jenže potom pokaždé buď nepodala formální stížnost, když k nim policisté přijeli, nebo svou výpověď stáhla ještě předtím, než se případ dostal k soudu.

Jejich dvě děti zůstávaly pod dohledem sociálních služeb a oběť i přes neustálou hrozbu jejich odebrání svého partnera vždy podpořila. „*Je milý, když je střízlivý,*“ říkala. „*Nikdy by dětem neublížil, zbožňuje je,*“ dodávala jedním dechem. „*V dětství zažil týrání a jeho otec bil jeho matku, není to jeho vina,*“ neopomněla zmínit. Pokaždé to samé, stejná slova, stejné výmluvy.

Až na to, že tentokrát ji předtím, než zabil jejich psa, bodl šroubovákem do tváře. A tentokrát Donna učinila výpověď a držela se jí.

Sheridan s ní trávila celé hodiny. Pozorně, tiše jí naslouchala a nechala ji vylíčit a popsat všechna předchozí napadení, která zažila. Všechny ty chvíle, kdy se na ni

vrhal, kdy ji bil a kopal, až klečela na kolenou. Všechny ty chvíle, kdy na ni plival, říkal jí, že je tlustá, že je ošklivá, že se obléká jako nějaká zasraná coura, jak by mu měla být vděčná, že s ní vůbec chce být, protože žádný jiný chlap by se na ni dvakrát nepodíval.

Jedenáct let domácího násilí se z ní vyvalilo na stránky výpovědi, kterou si nyní vyslechla porota. Sheridan oběti každý týden volala a při vytáčení čísla se modlila, aby si to nerozmyslela, aby stále podporovala obžalobu a vypovídala u soudu. V měsících, jež předcházely soudnímu procesu, Sheridan sledovala, jak se před ní zlomená žena pomalu, ale jistě znovu dává dohromady.

V průběhu těch let se setkala s tisíci obětí. Do každého vyšetřování vkládala srdce a duši a podporovala oběti od chvíle, kdy našly odvahu zavolat policii. Do své práce byla zapálená. Brala tak každý případ, který řešila – případy, kdy byly rodiny zločinem zasaženy tak hluboce, že se i po letech stále vzpomínávaly z ničivých následků. Chtěla všem obětem dopřát zadostiučinění, dát rozbité kousky zase dohromady.

Stejně jako to chtěla udělat s vlastní rodinou po vraždě svého bratra.

A tak ano, když se Donna Hunterová konečně rozhodla svědčit proti svému partnerovi, Sheridan byla odhodlána zajistit jeho obžalování, ať to stojí, co to stojí. Jediná věc, jež v hromadě důkazů chyběla, byla zbraň, kterou použil. A tak mu Sheridan skutečně vyhrožovala. Přiblížila k němu tvář a pošeptala mu, že ve vězení bude mít zatraceně těžký život. Zvláště kdyby čirou náhodou uniklo, za co sedí. Za zdmi věznice by už nebyl tím velkým chlápákem, kdyby se o něm všeobecně vědělo, že bije ženy. V odpověď se na ni usmál a řekl jí, že do vězení nepůjde,

protože jeho stará by nikdy nešla k soudu a nesvědčila by proti němu. V tu chvíli Sheridan věděla, že Stuart Conner musí být odsouzen, protože v opačném případě by jeho partnerka už nikdy nevěřila systému trestního soudnictví.

Teď když stanula na lavici svědků, musela ještě chvíli zachovat chladnou hlavu.

Calvin-Jones zavrtěl hlavou a zvedl oči ke stropu. „A já vám říkám, detektiv inspektorko,“ úplně ta slova vyplivl, jako by mu zmínka její hodnosti zanechala v ústech nepříjemnou pachut, „že jste takový rozhovor skutečně vedla.“

Sheridan tohohle malého křiváka z hloubi duše nenáviděla. Byla vyšetřovatelkou v řadě případů, kdy vedl křížové výslechy, a pokaždé ji vytočil k nepřičetnosti. Trvalo mu věčnost, než se dostal k věci. Očividně neměl rád úspěšné, silné ženy a vždycky se snažil policisty při každé příležitosti ponížit.

Sheridan si povzdechla. „Nevedla.“ Podívala se na soudce, který zřejmě také ztratil zájem o tuto linii výslechu. Čertík na jejím rameni ji pošouchl a ona na okamžik zaváhala, než řekla: „Předpokládám správně, že vám váš klient sdělil, že jsme o případu mluvili, když jsem ho doprovázela do výslechové místnosti? No, jeden rozhovor by s tím nejspíš mohl souviset, ale to vážně není podstatné.“

Calvin-Jones teatrálně natáhl ruce dlaněmi vzhůru. „Domnívám se, že o tom by měl rozhodnout soud, nemyslíte?“

„Ujišťuji vás, že to opravdu není podstatné.“ Sheridan se obrátila k soudci. „Možná v soukromí, ctihodnosti?“

Anna Markinsonová sledovala reakci poroty. Soudce souhlasil, a když se soudní síň vyklidila, sundal si paruku a spráskl ruce. „Detektiv seržantka Markinsonová může

zůstat,“ kývl na Annu, která už byla na nohou a chystala se odejít.

Uprostřed prázdné soudní síně se soudce obrátil na Sheridan. „Takže, detektiv inspektorko Hollerová, jaký byl ten rozhovor s obžalovaným?“ otázel se.

Sheridan se kousla do rtu. „Jednou jsem ho doprovázela zpátky do cely a on se mě zeptal, jestli máme nějaké důkazy, které by ho mohly spojit s tím napadením.“ Odmlčela se. „Řekla jsem mu, že o tom s ním nemůžu mluvit, dokud nebudeme u výsledku.“

„To je všechno?“ zeptal se soudce, zjevně trochu rozhořčený tím, že přerušil soudní líčení kvůli této banální, bezvýznamné informaci.

„Můj klient,“ skočil mu do řeči Calvin-Jones, „mi sdělil, že jste mu vyhrožovala, pokud vám neřekne, kde je údajná zbraň.“

„V žádném případě,“ zavrtěla hlavou Sheridan. *Rozhodně ano.*

„Takže to je všechno, co jste si řekli?“ Soudce rozpletl ruce a poklepal ukazováčkem na kloub.

„No, byla by tu ještě jedna věc.“ Sheridan se teď soustředila na obhájce.

„Pokračujte,“ ušklíbl se a zcela nesprávně si myslel, že si vyslechne nějaké velké přiznání k porušení zákona o policii a trestním řízení.

„Povídal, že...,“ zaváhala. „Opravdu to musím říkat?“ Obrátila oči k soudci a vychutnávala si ten okamžik. Tohle bude vážně sranda.

„Ano, musíte,“ odpověděl soudce.

Sheridan se podívala Calvinu-Jonesovi přímo do očí. „Povídal, že si myslí, že jste totální hajzl a že vaše neschopnost zřejmě povede k tomu, že ho zašijou.“

Anna Markinsonová s vypětím všech sil polkla, aby potlačila smích, který se z ní dral.

„Proto jsem nechtěla před porotou nic říkat.“ Sheridan si dala ruce za záda a vztyčila prostředníček. Jen pro Anniny oči.

• • •

O hodinu později se vracely na policejní stanici na Hale Street. „No, už jsi párkrát vyvedla pěkný kousek, Sheridan, ale tohle bylo ryzí zlato.“ Anna zaklonila hlavu a rozesmála se.

Sheridan zastavila na semaforu. „Nemohla jsem odolat. Je to takovej hňup.“ Poklepala na volant.

Anna se k ní otočila. „Viděla jsi, jak se soudce tvářil? Myslím, že měl sto chutí udělit ti pochvalu.“

Sheridan zazvonil telefon právě ve chvíli, kdy se na semaforu rozsvítila zelená, a tak sáhla do kapsy a podala mobil Anně. „Můžeš to vzít za mě?“

Anna zamžourala na obrazovku. „To je tvoje máma.“

„Ach jo, neber to, zavolám jí zpátky.“

Anna držela v dlani vyzvánějící mobil. „Nechtěla bys zaskočit na rychlou kávu, než se vrátíme na stanici? Oslavit, jak jsi zametla s debilem Calvinem-Jonesem?“

„Nemůžu. Musím rychle něco prošetřit. Vysadím tě, ale slibuju, že později koupím dortíky pro všechny.“

„No, to je slovo do pranice. A co musíš prošetřit? Můžu ti s něčím pomoci?“

„Ne, v pohodě, kámo.“

Když Sheridan vysadila Annu na dvorku policejní stanice na Hale Street, zamířila k domovu a za jízdy se jí svíral žaludek.

2

Sheridan nemohla zaparkovat na svém obvyklém místě, a tak si musela najít místo o kus dál po silnici, odkud měla stále dobrý výhled na jeho dům. Vypnula motor a usadila se, aby mohla pozorovat. Dnes by mohla zaklepat na dveře. Jednou to stejně udělat musela. Rodiče nemládli a zasloužili si to vědět. Zasloužili si znát pravdu o svém synovi. Pravdu o jejím bratrovi Matthewovi.

Věděla, že má možná jen jednu šanci. Jednu šanci zaklepat na jeho dveře a říct mu, kdo je. Tolikrát za ta léta seděla před domem Andrewa Longforda a sbírala odvahu, aby se po té cestě vydala.

Kromě jeho vraha byl posledním člověkem, který viděl Matthewa živého. Andrew Longford byl Matthewův nejlepší přítel, kamarád, se kterým hrál fotbal v den, kdy byl zavražděn. Andrewovi bylo v té době čtrnáct let, Matthewovi dvanáct. Andrew vypovídal na policii, ale vyšetřování nikam nevedlo. Nepřihlásil se žádný svědek a i po tolika letech zůstávala vražda Matthewa Hollera neobjasněná.

Sheridan se však svého pátrání nehodlala vzdát. Stačilo, aby zaklepala na dveře Andrewa Longforda, představila se a modlila se, aby ji pustil dál. Možná si z toho dne

vzpomene na něco, co ho tehdy nenapadlo. Její rodiče s Andrewem a jeho rodinou mluvili hned po vraždě, ale od té doby ne. Stále to pro ně bylo příliš bolestivé.

Jenže pokaždé když Sheridan seděla před jeho domem, vkrádaly se jí pochybnosti.

Co když mi zabouchne dveře před nosem? Co když mi řekne, abych ho nechala na pokoji a už ho nikdy nekontaktovala? Mám jen jednu šanci.

Tentokrát, jak tak seděla v autě, se jí v hlavě vybavil Matthewův obličej, jasný jako den. Obvykle při myšlenkách na něj viděla jen rozmazaný obrys, jeho rysy měla v paměti zastřené. V hrudi ucítila známé sevření, které se dostavilo vždy, když si na něj vzpomněla. A pak jí po tváři z ničeho nic stékaly těžké slzy, lapala po dechu. Byl to pocit, který ji doslova zaplavil, úplně ji ovládl. Téměř osmadvacet let ho neobjala, nerozcuchala mu vlasy ani mu neřekla, aby si uklidil pokoj, než matka uvidí, v jakém ho má stavu.

Náhle se rozhodla vystoupit z auta a dojít k bytu, ale jakmile otevřela dveře, hned je zase zabouchla. Frustrovaná sama sebou praštila pěstí do volantu. Pohltily ji plameny pochybností. *Kolikrát ještě budu sedět na téhle ulici a zírat na jeho dveře? Kolikrát ještě vykročím po jeho chodníku, než konečně zazvoním?*

Zavřela oči. A najednou jí zazvonil mobil.

„Ahoj mami. Promiň, že jsem předtím zmeškala tvůj hovor. Jste v pořádku?“

„Jsme, zlatíčko. Jen jsem se chtěla zeptat, jak se ti daří?“

Několik minut si povídaly, než jí máma položila otázku: „Nějaké novinky o Matthewovi? Víím, že máš hodně práce, ale chtěla jsem se jen zeptat. Někaké nové informace?“

Sheridan polkla a zadívala se na dveře Andrewa Longforda. „Pořád na tom pracuju, mami. Pořád hledám nové stopy, však víš, že to nikdy nevzdám. Slibuju, že ti dám vědět, když něco zjistím.“

„Dobře, zlatíčko, nebudu tě zdržovat. Milujeme tě.“

„Já vás taky miluju.“

Ukončila hovor, nastartovala motor a ještě jednou se podívala na jeho dům, než se rozjela zpátky na Hale Street.

Detektiv konstábl Rob Wills zvedl hlavu, když Sheridan vešla na oddělení trestního vyšetřování. „Tak jak se dnes projevoval pan Calvin-Jones?“ zeptal se. „Pořád je to totální hajzl?“

„Rozhodně,“ přikývla Sheridan. Zamířila do přední části kanceláře a rychle přejela očima svůj tým, aby se ujistila, že nikdo netelefonuje.

„Dobře, všichni,“ řekla hlasitě, „potřebuji vaši naprostou a plně soustředěnou pozornost. Všichni víme, že Vánoce jsou už za dveřmi, a někteří z vás v posledních týdnech použili bezohledné metody, aby mě přiměli podepsat vaše žádosti o každoroční dovolenou.“ Ukázala prstem na několik detektivů. „Však víte, o kom mluvím,“ pokusila se skrýt úsměv.

„Každopádně chci jen říct těm z vás, kteří máte to štěstí a strávíte svátky s rodinou a přáteli, ať se prosím neudusíte nádivkou.“

Všichni se usmívali, včetně samotné Sheridan, která nedokázala udržet vážný výraz.

„Včera jsem si prošla pracovní náplň všech členů týmu a s potěšením vám mohu oznámit, že jste všichni se svými

případy v podstatě v obraze.“ V žertu sepjala ruce, jako by se chystala k modlitbě. „Takže se pomodleme, aby k nám bohové Vánoc byli laskaví a v příštích několika týdnech na nás neházeli žádné sračky.“

Na stole Roba Willse zazvonil telefon. Zvedl ho a strčil si prst do ucha, aby přehlušil hovor a vtipkování, které se rozléhalo po kanceláři. Se sklopenou hlavou pozorně poslouchal a jeho výraz se lehce zachmuřil. Když hovor ukončil, odfoukl si a podíval se na Sheridan. „Promiň, šéfová.“

„Cože?“ Sheridan naklonila hlavu a ramena jí poklesla.

„Mám práci, právě jsem ji vyfasoval. Vražda.“

„To si děláš srandu.“ Sheridan vstala.

„Ne. Zřejmě byl někdo zavražděn. A chtějí, abychom to vyřešili do Vánoc.“ Rob se vzápětí kousl do spodního rtu.

„Ty kreténe.“ Sheridan po něm hodila pero. „Proč po každém uvěřím všemu, co řekneš?“ Natáhla ruku a šla k němu. „Vrať mi tu zatracenou propisku.“

Rob Wills se ušklíbl, sehnul se pro pero pod stůl a při zvedání se praštil do hlavy.

„Kruci, to bolí.“ Jednou rukou si třel hlavu a druhou podával Sheridan její pero.

„To zařídil Bůh,“ odpověděla Sheridan. „Dobře, takže jak jsem říkala, všichni jste se svými případy docela v obraze, a protože jste letos odváděli skvělou práci, jdu všem koupit dortíky.“ Zamířila ke dveřím. „Kromě Roba.“ Vrhla na něj přehnaně zamračený pohled, který se rychle rozplynul.

Gary Lee vytáhl z příruční tašky placatku a nalil si do kalíšku čaj. Protáhl si záda a rozhlédl se po hřbitově. Čtyři roky tady kopal hroby a svou práci stále miloval. Vystudovaný učitel zahodil kariéru poté, co zjistil, že nemá rád děti. Byly zlé. Byly na světě proto, aby mu ničily život. Tři roky snášel ze strany svých žáků peklo, a nakonec stejně dal výpověď, když po něm jeden z těch prevítů hodil židli a zasáhl ho do hrudi. Už toho bylo dost.

Teď byl od toho všeho daleko. Pracoval venku za každého počasí, v zimě mrzl, v létě se potil na slunci. A to se mu líbilo. Mrtví se člověku nesmáli. Hřbitov znal jako své boty. Rád pracoval sám, nikdo ho při tom nerušil.

Podíval se na hrob, který připravoval. Zesnulým byl jednaosmdesátiletý Brian Walters, jenž se nyní připojil ke své milované ženě Heather. Ta zemřela před sedmi lety ve věku sedmdesáti sedmi let.

Gary Lee odložil placatku a zvedl lopatu. Nevadilo mu, že musí kopat ručně. Dával si na čas. Vždycky si dával na čas, zvláště když se hrob znovu otevíral, to pak respektoval osobu, která zde již byla pohřbena. Pracoval pomalu, metodicky a do toho si pobrukoval.

O půl metru níž se náhle zarazil, když jeho rýč o něco zavadil. Něco tvrdého, něco zvláštního.

Poklekl a rukou odhrnul hlínu. „Co to sakra je?“

Prsty nahmatl tvrdou kost. Ometl hlínu a nevěřícně zíral dolů. Věděl, že nekopal dost hluboko, aby narazil na tělo, které tam leželo pohřbené. Ani rakev tam nebyla. Změnil polohu, zhluboka se nadechl a cítil, jak se mu zrychluje tep, když si uvědomil, čeho se dotýká.

Půda byla studená a tvrdá. Špičkou rýče ji opatrně odloupl a pomalu odhalil lebku s prázdnými očními důlky, která na něj strnule hleděla. Postupoval dál – žebra, ruce, nohy. Pak se pomalu uvolnil a zíral na částečně oblečené ostatky. „Panebože,“ zalapal po dechu. „Ach, Bože.“

Sheridan opatrně nesla dvě velké krabice dortíků po schodech, jednu ruku pevně položenou na víku horní krabice. Šla rychle a snažila se nebudit pozornost, když mířila do bezpečí své kanceláře. Dortíky přinesené na policejní stanici neměly doslova žádnou šanci vydržet déle než pár minut. Jako kdyby za trest dostala běh uličkou: musela se dostat po schodech nahoru a vyhnout se všetečným uniformovaným kolegům.

„Pro nás?“ zeptal se jeden z nich přidržle, když ji míjel. „Jste příliš laskavá, madam.“

„Všichni můžete jít víš kam,“ zavolala a vzdorovitě zavrtěla hlavou, zatímco se za ní táhla ozvěna ironických posměšků. Nemohla si pomoci, ale na oddělení nakráčela s úsměvem ve tváři a vítězoslavně zvedla dortíky nad hlavu. „Dejte se do toho, skvělí bojovníci. Nesu vám...“, zarazila se a najednou si všimla, jak se všichni tváří sklesle. „Copak je?“ zeptala se a položila dortíky na stůl před sebe.

Rob Wills se nadechl, než po chvíli promluvil: „Právě jsme fásli práci. Na bordersfieldském hřbitově se našlo tělo.“

Na tváři se jí pomalu roztáhl úsměv. Nebyla typ člověka, který by se nechal napálit dvakrát. „Ale ne. Vážně? Tělo, a na hřbitově? To zní fakt podezřele.“ Otevřela krabici s dortíky. „Dobřej pokus, Robe. Pusťte se do toho, přátelé.“

Nikdo se ani nehnul. Sheridan to přešla a vybrala si kremrolku, pobavená tím, jak její tým statečně odolává jejímu zboží. Slízla krém a přehnaně pronesla: „Hmmmmmm, vynikající“, pak začala okusovat listové těsto na okraji. „Všechny tyhle dortíky prostě zbaštím sama. Ani na vteřinu si nemyslete, že to neudělám.“ Zvedla kremroli, aby ji všichni viděli, a pak si ji celou strčila do pusy. Vytryskl hustý bílý krém a pokryl jí nos a bradu.

„Sheridan?“ Ten hlas ji překvapil. Otočila se a ve dveřích uviděla stát detektiv šéfinpektora Maxe Halla.

„Ano, šéfe?“ Sheridan stála naproti němu a otírala si z tváře vločky těsta.

„Slyšela jsi už o tom těle na bordersfieldském hřbitově?“

„Ano, šéfe. Rob mě právě zasvěcuje.“ Kývla hlavou a Max se mírně zamračil, když jí z brady na koberec spadla hrudka čerstvého krému.

Středa 15. prosince

Někdo zaklepal na Sheridaniny dveře. „Dále,“ řekla a vzhledla od počítače.

Do dveří strčila hlavu Anna Markinsonová. „Šéfinspektor chce všechny v kanceláři trestního vyšetřování.“

„Dobře.“ Sheridan vstala a následovala Annu chodbou. Když vešly do místnosti, Sheridan spatřila detektiv šéfinspektora Maxe Halla, který tam stál s vyhrnutými rukávy a uvolněnou kravatou. Byl o něco méně elegantní než při předchozím vystoupení na tiskovce v televizi, kde vyloženě skrbil s informacemi. Hall novináře nesnášel.

„Dobré ráno všem.“ Šéfinspektor Max Hall pohledem projížděl místnost. „Jen jsem chtěl všechny shromáždit, abych s vámi mohl projít, co zatím máme a kdo bude mít jaký úkol.“ Odkášlal si a napil se čaje.

Otočil se k bílé tabuli za sebou a začal: „Jak všichni víte, včera byly na bordersfieldském hřbitově nalezeny částečně oblečené ostatky pravděpodobně mužské oběti. Tělo bylo pohřbeno přibližně půl metru pod zemí, tedy v podstatě půl metru nad rakví ženy jménem Heather Waltersová, která

zemřela prvního prosince 1997. Hrob byl znovu otevřen, protože nedávno zemřel její manžel Brian Walters a měli být pohřbeni vedle sebe. Mužské tělo bylo vyjmuto kvůli identifikaci, příčině smrti, neznámé DNA a tak dále. V současné době je na hrobě pečeť, ale doufám, že lidi z forenzního budou na místě činu poměrně rychle hotovi. Jakmile budeme vědět, kdo ten muž je a jak zemřel, můžeme pokračovat.“ Vzhledl. „Sheridan, můžeme zjistit, kdy byla Heather Waltersová vlastně pohřbena? Jak zemřela, rodina a tak, pro případ, že by mezi ní a tím mrtvým byla nějaká spojitost, až budeme vědět, kdo to je. Taky musíme začít prověřovat hlášení o pohřešovaných osobách zhruba z té doby.“

Sheridan odpověděla: „Žádný problém.“ Mezitím už si pro sebe poznamenala: *Podívat se na pohřešované osoby kolem roku 1997.*

Zamyšleně si prohlížela svůj tým a v duchu se rozhodovala, koho čím pověří. V místnosti to zašumělo, když detektiv šéfsínspektor Max Hall po chvíli odešel, aby udržel novináře na uzdě.

Anna Markinsonová sebou žuchla na židli naproti Sheridan. „Vypadáš unaveně. Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Jsem v pohodě, kámo.“

„Je na obzoru nějaká krásná žena?“ vyzvídala Anna a našpulila rty.

„Ne.“

„Mohly bychom tě dát na internet...“

„O tom vůbec neuvažuj.“ Sheridan na Annu varovně ukázala prstem.

Ta jen pokrčila rameny. „Jen říkám, že potřebuješ ženskou. Jak je to vlastně dlouho, co jsi –“

„Takže si tady hezky sedneme a budeme probírat můj podělanej milostnej život, jo?“ Sheridan se pokradmu

rozhlédla po místnosti, aby se ujistila, že ji nikdo nezaslechl. „A vůbec, jak se má Steve?“

„Je v pohodě. Myslím, že ho někdy trochu štve, že jsem většinu času v práci, ale takový už je život policajta, ne?“

„Jo, to máš pravdu. Chce to určitý typ člověka, aby pochopil, že prostě nezařezáváme od devíti do pěti. Věř mi, že pokud se Steve po sedmi letech teprve začíná rozčilovat, pak si nevedete vůbec špatně.“ Sheridan vstala. „No nic, pojďme na to. Můžeš někoho pověřit, aby proklepl pohřešované osoby kolem roku 1997?“

„Jo, jistě,“ odpověděla Anna, spěšně vstala a vrátila se do své kanceláře.

Sheridan zazvonil telefon: detektiv šéfinšpektor Max Hall ji volal do své kanceláře. Když nakoukla do dveří, mávl na ni, ať jde dál.

„To je fantastický,“ řekl někomu jinému do telefonu. „Díky za všechno. Je tu se mnou detektiv inspektorka Hollerová, takže jí to vyřídím.“ Zavěsil a široce se usmál.

„Porota shledala Stuarta Connera vinným ve všech jedenácti bodech obžaloby. Soudce mu napařil šestnáct let.“

Sheridan přikývla a kousla se do spodního rtu. Cítla, jak ji v očích štípou slzy, a sklopila hlavu. „Měl dostat víc, ale i tak je to dobrý výsledek. Zavolám Donně a řeknu jí to.“

Max obešel svůj stůl a svýma obrovskýmá rukama jí pozvedl tvář. „No ne, věřili byste tomu, že Sheridan Hollerová není z kamene? Jsou to snad slzy, co vidím před sebou?“

Sheridan ho plácla přes ruce a ušklíbla se. „Jdi do háje.“

Max se zasmál a vmáčkl se zpátky za stůl.

Sheridan si na jeho čele všimla kapiček potu. Max Hall byl jedenapadesátiletý, metr osmdesát vysoký a robustně stavěný muž. Přes kalhoty mu viselo velké břicho a tváře mu většinu času rudě zářily. Byl to nejlepší detektiv

šéfinšpektor, s jakým kdy Sheridan pracovala. Policajt ze staré školy, který svůj tým považoval za rodinu a byl ochoten udělat cokoli, aby jeho členy podpořil. A Sheridan ho zbožňovala. Tedy ne že by mu to někdy řekla.

„Vypadáš rozrušeně, šéfe. Jsi v pořádku?“ zeptala se nenučeně, posadila se a položila si nohu na jeho stůl.

Podíval se na ni přes brýle a zkrřížil si ruce na hrudi. „Jsem v pohodě, jen toho teď mám hodně.“

Sheridan věděla, co tím myslí. Jeho dcera se měla vdávat. Jeho manželka Sheila – s níž se Sheridan několikrát setkala, takže věděla, že je to milující žena, svému muži naprosto oddaná – začínala mít babičkovské nálady. Neustále naznačovala, že by chtěla, aby její dcera otěhotněla co nejdříve. Dcera samozřejmě tolik nespěchala a Max se často ocital uprostřed.

„Chci, aby na mě byla moje holčička pyšná, až ji povedu k oltáři,“ řekl Max, pak kýchl, vysmrkal se a hodil kapesník do koše pod stolem.

„Však na tebe *bude* pyšná. Čeho se bojíš?“

„Bojím se, že se nevejdu do obleku,“ poplácal se po břiše. „Byli jsme ho se Sheilou před několika měsíci koupit, ale mezitím jsem přibral a už mi nesedí. Pásek mě moc stahuje a tímhle tempem budu mít do těch zatracených bot příliš tlusté nohy. Manželce jsem to neřekl,“ zavrtěl hlavou. „Snažil jsem se jí naznačit, že bych měl držet dietu, ale ona jen pořád říká, že mě miluje, ať jsem, jakej jsem, a pak mi pod nos strčí pečínku k večeři. Nechápej mě špatně, je to báječná ženská, ale já fakt sakra potřebuju zhubnout.“

Sheridan léta slýchala Maxe vyprávět o tom, jak jeho žena skvěle vaří vydatná jídla pro svého těžce pracujícího manžela. Vydatná jídla, která mu zvětšovala obvod pasu i riziko infarktu.

Nyní sundala nohu z jeho stolu a posadila se zpříma.
„Přines zítra ten pásek.“

„Proč?“

Sheridan vstala a zamířila ke dveřím. „Jen přines ten pásek.“

Pečovatelský dům The Gables, Crosby, Merseyside

„Dobré ráno!“ Joni Summersová vplula do vstupních dveří pečovatelského domu a usmála se na paní Oversonovou, která opět utekla ze svého pokoje v prvním patře a několikrát jela výtahem nahoru a dolů, než se ocitla na recepci.

„Tak, paní Oversonová, co tady dole děláte?“ Joni ji jemně vzala za ruku.

„Můj syn mi zavolal taxi a já jedu domů.“ Paní Oversonová se usmála holými dásněmi, protože si v pokoji nechala zubní protézu.

„Myslím, že bychom na něj měly počkat nahoře ve vašem pokoji. Pojdte, vezmu vás zatím zpátky nahoru.“ Joni odvedla paní Oversonovou zpět k výtahu. Paní Oversonová syna neměla a její dům byl prodán, aby se jí zaplatila péče. Co měla, byla demence. Když měla dobrý den, pamatovala si, kde je a proč tam je. Ve špatný den jí mysl prováděla ty nejkrutější kousky, takže například věřila, že je jí znovu pětadvacet a prochází se po pláži ruku v ruce se svým snoubencem.

Joni ji usadila zpátky do jejího pokoje a slíbila jí, že jí přinese „dobrý šálek“. Paní Oversonová nepřítomně zírala na holé větve stromu za oknem.

• • •

Joni došla do místnosti pro zaměstnance, zapnula rychlovarnou konvici a užívala si chvilku klidu, než začnou přicházet ostatní zaměstnanci denní směny.

V tu chvíli se do dveří vřítla Mo Chaseová. „Venku je příšerná zima!“ Objemným zadkem se přitiskla k radiátoru a začala si dýchat do dlaní. „Skvělý, máš puštěnou konvici, super!“ třela si ruce o sebe.

Mo Chaseové bylo čtyřiatřicet, byla hlučná a protivná a měla neuvěřitelný talent všechny naštvat už jen svou přítomností.

Joni vytáhla ze skříně dva hrnky a ten viditelně oprýskaný určila pro Mo. Byla stejně stará jako Mo a v The Gables pracovala teprve rok – zatímco Mo se chovala, jako by tu byla odjakživa. Joni svou práci milovala. Byla soucitná a laskavá.

„Tak co, Mo, jak se má milenec?“ pozvedla Joni obočí a usmála se. Ráda Mo vytáčela.

„Je v pořádku. Vlastně, není. Přemýšlím o tom, že mu dám kopačky,“ povzdechla si Mo.

„Myslela jsem, žeš to chtěla udělat už minulý týden, když se na tebe vykašlal, ne?“

„Nevykašlal se na mě. Něco se přihodilo v práci,“ opáčila Mo. Začínala být trochu popudlivá, když si ji ostatní dívky neustále dobíraly kvůli jejímu vztahu s Harrym Mintonem.

Všichni zaměstnanci někdy slyšeli Mo mluvit o Harrym Mintonovi. Buď když se s ním chlubila, nebo když si

zbytečně stěžovala na svůj vztah. Mo se s Harrym seznámila před rokem, když přišel do The Gables a hledal vhodný domov, kam by umístil svou starou matku. Mo vyprávěla každému, kdo byl ochotný poslouchat, jak je Harry nóbl obchodním ředitelem a pobývá často mimo zemi. Mo nikdy nebyla ani v jeho domě, ani se nikdy nesetkala s jeho přáteli či rodinou. Mezi ostatními zaměstnanci se proslýchalo, že Harry Minton je ženatý a nejspíš má několik dětí. A Harryho matka samozřejmě v The Gables nikdy neskončila.

„Nemám čas vysedávat a klábosit. Uvidíme se později.“ Mo si vzala kávu a zamířila nahoru, celá nachystaná začít den ve špatné náladě.

Joni si přes hlavu přetáhla svetr. Zima už se zažírala pod kůži a kolem budovy svištěl ostrý vítr. Vydala se na obchůzku a začala u Ellie Sandsové, která tvrdě spala. Joni obešla postel, aby odhrnula závěsy, a vtom Ellie otevřela oči a hlasitě vykřikla. Na její výbuchy byla sice Joni zvyklá, ale stejně nadskočila leknutím.

„Dobré ráno, Ellie! Jak se dnes máte?“ zeptala se. „Dáte si snídani?“

Ellie stejně rychle, jako se probudila, zase zavřela oči a znovu usnula.

Joni naplnila misku vodou, vzala ze skříňky flanel, namočila ho do teplé vody a jemně jím přejela pacientce po tváři. Ellie opět otevřela oči a Joni se na ni usmála. „Je to příjemné?“ hovořila Joni. „Později vás osprchujeme a posadíme do křesla.“

„Jak to jde?“ Hlas za jejími zády Joni přiměl, aby se otočila. Uviděla majitelku pečovatelského domova Yvonne Lopesovou, jak stojí opřená o dveře.

„Docela dobře.“

„Jak se dnes má Ellie?“ Yvonne vešla dovnitř.

„Je v pořádku, i když ne vždycky ví, že jsem tady.“

„Ale ona ví, že tu jsi, věř mi.“ Yvonne Lopesová byla vysoká, s krátce střiženými šedivějícími vlasy, které si odmítala barvit. Na obličeji měla jemné vrásky a jejím přívětivým oříškovým očím nic neuniklo. Byla přísná, ale spravedlivá a pro The Gables doslova žila.

Jako zdravotní sestra před deseti lety odešla do důchodu a domov převzala na základě jedné velmi kritické zprávy o nedostatečné péči o pacienty. Znovu vybudovala jeho dobrou pověst a nyní zasvětila svůj život tomuto místu a jeho obyvatelům.

Joni pokračovala v utírání Elliina obličeje. „Tak co, máš v plánu oslavit Vánoce ve velkém s rodinou?“ zeptala se, aniž by vzhledla.

„Ano, syn s rodinou přijdou na večeri.“ Yvonne uhladila přikrývku na Elliině posteli. „A ty?“

„Strávím je jen se svou kamarádkou Sam. Přijede na pár dní. Bude to divoká jízda,“ usmála se Joni.

Ellie ze sebe vyrazila výkřik, až Joni nadskočila. „Jen klid, Ellie, nic se neděje.“

„Srání holkí!“ vykřikla Ellie. Byla to jedna z jejích obvyklých frází; často takhle křičela, ať už měla nehodu, nebo ne. Zdálo se, že je to jedna z jejích nejhorších obav.

„Raději ji zkontroluju.“ Joni opatrně odhrnula peřinu a zkontrolovala Ellie. „Jste v pořádku, Ellie, pěkně v suchu.“

Yvonne se dívala, jak Joni pečlivě otírá pacientce obličej, jak na ni mluví, jak ji uklidňuje a utěšuje.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ zašeptala Joni.

„Samozřejmě.“ Yvonne zkřížila ruce na hrudi.

„Jen by mě zajímalo, jestli Ellie někdy navštívili přátelé nebo rodina, než jsem sem přišla pracovat.“

„Ano. Alespoň ze začátku.“ Yvonne ztišila hlas. „Žádné děti neměla, ale občas se za ní zastavil nějaký člen rodiny nebo přítel.“

Joni si všimla, že Ellie zavřela oči. „Proč přestali chodit?“

„Asi to pro ně bylo příliš těžké. To, co vidíme, zřejmě není Ellie, kterou znali.“

Joni přikývla. „To chápu. Pro některé lidi to musí být příliš.“ Povzdechla si. „Aspoň její synovec občas přijde.“

„Ano, asi ano. Každopádně už vás nechám.“ Než opusťla místnost, Yvonne se smutně ohlédla na Ellie.

Joni poznala ten výraz na Yvonnině tváři, když odcházela pryč. Elliin synovec měl stejný, kdykoli přišel na návštěvu. Přinejmenším si k ní přisedl a vlídně k ní hovořil, ale vždycky odcházel s takovým smutným a sklíčeným výrazem, že teta nereaguje.

Joni Summersová byla doma už hodinu, když zazvonil telefon. „Ahoj mami,“ řekla a zhluboka se nadechla.

„Ahoj zlato, jak se máš? Jak se daří v práci? Kdy přijede Sam?“ Její matka se vždy ptala v násobcích tří. Někdy i vyšších čísel.

„Mám se fajn. Práce dobrý. A Sam by tu měla být každou chvíli. A co ty?“

„Kromě toho, že si vlasy dělají, co chtějí, jsem v pohodě. Každopádně tě nebudu zdržovat. Moc se nepředři. Pozdravuj Sam.“

„Dobře, tak ahoj, mami.“ Joni se usmála a zvedla se z pohovky. Dopila kávu, zapálila si cigaretu a hned ji tísila. Nechtěla upadnout do obvyklé tradice novoročních předsevzetí, kdy chce člověk skoncovat se svými zlovyky. Chtěla se jich vzdát dřív, vystoupit z davu, být jiná. Zabývala se raději úklidem.

Život byl dobrý. Měla vlastní byt s úžasným výhledem na pláž Crosby a řeku Mersey za ní. Byt, který by si nikdy nemohla dovolit, kdyby jí ho neodkázala její zbožňující babička. Měla práci, kterou milovala, a její nejlepší kamarádka Sam k ní jezdila na návštěvu. Sam byla učitelka

a působila ve škole v Manchesteru, ale nedávno přijala nové místo v Liverpoolu. Našla si byt v Bootlu a měla se do něj nastěhovat, jenže majitel se náhle rozhodl, že ho chce prodat. Sam se tak ocitla v těžké situaci.

Sam a Joni se seznámily ve škole, když jim bylo sedm. Joni dostávala na frak od dvojice osmiletých holek a Sam se do rvačky vložila pěstí a nejdřív vyřídila vysokou, vytáhla dívku a pak její malou kamarádku. A tak začalo jejich přátelství. To bylo před šestadvaceti lety a pouto mezi nimi bylo stále pevné jako skála. Joni si pro sebe přikývla. Jo, život je fajn. Vybrala cigaretu z popelníku a znovu si zapálila. Zítra toho určitě nechá.

O deset minut později otevřela domovní dveře a vrhla se ke své nejlepší kamarádce. „Ááá. Tak ráda tě vidím, pojď dál!“

Sam Sloanová těžce odfukovala a vlekla dveřmi vypouklý kufr. „Díky.“ Volnou rukou objala Joni. „Taky tě moc ráda vidím.“

„To jsou všechny tvoje věci?“ zamračila se Joni.

„Ne. V autě je ještě pár kousků.“ Sam políbila Joni na tvář a postrčila kufr do předsíně. „Díky, že jsi nás tu nechala bydlet, jsi fakt záchrana.“

„Počkej. Nás? Koho nás?“ podivila se Joni.

„Mě a Maud.“

„Bože, já na ni úplně zapoměla. Víš přece, že mě tvoje kočka nenávidí.“

„Ale ne, to ne. Vlastně... Radši ji hned vytáhnu z auta, než začne blít na sedadla. Špatně snáší cestování.“ Sam zachytila výraz v Joniině tváři. „Je ale vycvičená na podestýlku.“

„Fantastický,“ řekla Joni sarkasticky a zavrtěla hlavou.

Později večer si Joni a Sam povídaly, zatímco kočka Maud se procházela po bytě a prohlížela si nové prostředí. Vyskočila na okenní římsu, s očima dokořán sledovala déšť dopadající na zamlžené sklo a poklepávala tlapkou na studenou okenní tabuli.

„Tak jak to jde v práci?“ Sam se napila Jacka Daniel's a usadila se v křesle.

„Dobře. Trochu rasovina, ale baví mě to.“ Joni si opřela hlavu o polštář pohovky. „Ale stejně je to hrozný, člověk celý život pracuje a vůbec, a pak skončí v pečovatelském domově, kde ho umývají a krmí cizí lidé.“ Joni si povzddechla. V duchu se jí vybavila tvář Ellie Sandsové. A jen na okamžik, to když pocítila radost, že je u ní její nejlepší kamarádka, se cítila provinile.

Náhle změnila téma: „Každopádně si připijme na šťastné časy,“ řekla, pozvedla sklenku a ukázala na Sam.

Po dopití láhve padly do postele a nechaly Maud, aby pokračovala v průzkumu svého dočasného domova, než se nakonec usadila na opěrci pohovky. Poté, co se vyčůrala na podlahu v kuchyni. Dvakrát.

Čtvrtek 16. prosince

Sheridan potkala na chodbě Annu. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

Anna přikývla, právě se chystala zakousnout do obrovského jablka. „Jo, dobrý, mám pro tebe ty zprávy o pohřešovaných z konce devadesátých let.“

„Aha, fajn,“ odpověděla Sheridan, když zamířily do její kanceláře.

Anna hleděla na list papíru, který držela v ruce.

„Dobře, jsou tu dvě silně pravděpodobné možnosti. Jednou z nich by byl muž, který zmizel v roce 1996. Martin Samms, třiadvacetiletý, pravidelně pohřešovaný, měl psychické problémy. Jeho rodina se domnívá, že se mohl odstěhovat do zahraničí, možná někam do Afriky. Od jeho zmizení s ním neměli žádný kontakt.“ Odmlčela se. „Druhý není technicky vzato pohřešovaný, ale už sedm let je po něm vyhlášeno pátrání. A ti z nás, kteří tu už nějakou dobu žijí, si ho pamatují až příliš dobře. John Lively. Hlavní podezřelý ze zastřelení Kate Armitageové – policistky mimo službu, která působila na této stanici. Byla zastřelena na

parkovišti u supermarketu třináctého prosince 1997. Zastihl také ženu, která v té chvíli kráčela poblíž konstabla Armitageové, ovšem ta přežila. John Lively po tomto incidentu zmizel, ale v souvislosti se střelbou je stále hledán.“

Sheridan informace vstřebala. „Na ten případ si vzpomínám. V té době jsem pracovala u policie v Hampshiru. Bylo to ve všech zprávách. Zнала jsi Kate Armitageovou?“

„Ano. Trochu.“ Anna se zakousla do jablka.

„Můžeš mi opatřit originál spisu o jejím zastřelení?“ Sheridan se opřela na kancelářské židli.

„Myslíš, že to tělo patří Johnu Livelymu?“

„Mohlo by,“ odpověděla Sheridan.

„Tu složku ti pošlu,“ řekla Anna, když opouštěla kancelář.

O chvíli později Anna nakoukla do dveří. „Omlouvám se, ale detektiv šéfinšpektor nás chce všechny na poradě.“

Sheridan přikývla, odsunula židli, vstala a následovala Annu chodbou.

• • •

Detektiv šéfinšpektor Max Hall se sípavě přesunul do přední části místnosti a postavil se k tabuli.

„Dobře. Teď když jsou všichni tady, máme aktuální informace o těle.“ Vysmrkal se. „Omlouvám se, jsem děsně nachlazený.“

Odkášlal si a znovu se vysmrkal. „Takže... tělo bylo identifikováno jako John Lively, narozený jedenáctého listopadu 1972. Příčinou smrti byla jedna střelná rána do hrudníku. Kulka byla vyjmuta. Stále čekáme na výsledky případných neznámých důkazů DNA na jeho ostatcích a oblečení, ačkoli ho tam zahrabali jen v boxerkách.

Všichni jistě víte, kdo je nebo byl John Lively. Je podezřelý ze smrtelného postřelení Kate Armitageové, policistky, která zde působila po většinu své služby u policie. Lively ji zastřelil třináctého prosince 1997 na parkovišti u supermarketu Mason's. Přijel k ní na motorce a vypálil pět kulek v rychlém sledu. Dvě zasáhly Kate Armitageovou. Dvě cíl minuly a pátá zasáhla nedaleko stojící ženu, která naštěstí přežila. John Lively je od střelby nezvěstný. Byl to místní feťák a Kate Armitageová s ním před jeho zmizením měla mnohokrát co do činění. Předtím, než ji zastřelil, jí také vyhrožoval. Nyní očividně zahajujeme vyšetřování vraždy Johna Livelyho.“

Max Hall ukázal na detektiva konstábla Roba Willse. „Robe, co máš na tu ženu, Heather Waltersovou, v jejímž hrobě byl Lively nalezen?“

Rob Wills odříkával ze svých poznámek: „Bylo jí sedmdesát sedm let, když prvního prosince 1997 zemřela na rakovinu prsu, dvanáctého prosince byla pohřbena. Byla účetní v důchodu. Všichni členové rodiny jsou bezúhonní, nemají žádné vazby na jakoukoli známou trestnou činnost. Její manžel Brian zemřel v jednaosmdesáti letech na selhání srdce.“

Max Hall přikývl. „Dobře. Pokračuj v pátrání a zjisti, jestli se nám podaří najít nějakou spojitost mezi Heather Waltersovou, její rodinou a Johnem Livelym.“

„Provedu.“ Rob poklepal perem o stůl.

Max Hall se napil vody. „Stav ostatků Johna Livelyho naznačuje, že je mrtvý přibližně sedm let, což souvisí s dobou, kdy byla pohřbena Heather Waltersová a kdy John Lively zabil Kate Armitageovou. Zdá se také, že jeho tělo bylo po celou tu dobu v zemi, takže ten, kdo ho zastřelil, ho pravděpodobně brzy poté pohřbil. Mohlo to tedy být

tak, že Lively ji zastřelil, ale krátce poté byl sám zabit. Možná šlo o obchod s drogami, který se zvrtl.“

Jeden z detektivů rychle zvedl ruku. „Chápu to správně, že nemůžeme vyloučit, že šlo o střelbu z pomsty za smrt Kate Armitageové?“

V místnosti se rozhostilo rozpačité ticho.

Sheridan pohotově zareagovala: „Nemůžeme vyloučit nic. Musíme se vrátit k původnímu spisu o střelbě na Kate Armitageovou a zjistit, jestli nám něco neuniklo už minule.“

Max souhlasně přikývl.

Anna na Sheridan rychle mrkla. Sheridan byla opět o krok napřed.

Max si hřbetem ruky otřel čelo a promluvil k přítomným. „Tisk po tom jde jako slepice po flusu, tak si na to dejte pozor. Protokol všichni znáte.“ Odkášlal si; vyšel z něj těžký, hrudní kašel. „Jdu umřít do své kanceláře.“ Podíval se na Sheridan. „Přenechávám to tobě.“

Sheridan se vrátila do své kanceláře, těsně následována Annou, která zůstala stát ve dveřích s rukama zkříženými na hrudi. „Tak co si o tom myslíš?“ zazubila se.

„Co bys chtěla slyšet?“

„No, obvykle máš případ vyřešený ještě předtím, než začneme vyšetřovat, takže jsem si říkala, že tenhle už máš zmáknutý a můžeme jít všichni domů.“

Sheridan se vsedě opřela s rukama za hlavou. „Jaká byla Kate Armitageová?“

„Tak trochu rachejtle.“

„Jak to myslíš?“

„Co si pamatuju, byla dost přímočará, nenechala si nic líbit a měla pověst, že se vyspí s kdekým. V době střelby měla poměr se svým partákem z týmu Jeffem Holkinsem.“